

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

יא.

עין משפט
נר מצוה

פ א מיי פ"ז מהלכות
 אברה הל' י ופ"ז
 מהל' וזמנה הל' ט
 ועי' בהשגות ובמ"מ סג
 עשין עד תוס' ח"מ ס'
 רמח ספיקו ח' וס' רמג
 ספיקו ג'
 פ ב ג מיי פ"ז מהל'
 אברה הל' יא סג
 עשין עד תוס' ח"מ ס'
 רמח ספיקו ד'
 פ ד ה מיי ח' ס' ח
 אברה הל' יא סג
 ופ"ז ח' ס' הלכה ח
 ופ"ז מהל' וזמנה
 הלכה ד' ועי' בהשגות
 ובמ"מ ופ"ז ח' ס' ט
 סג עשין עד פ' תוס' ט'
 ח"מ ס' רמג ספיקו כ כח
 וס' רמח ספיקו ג וס'
 עכה ספיקו ח' וס' שג
 ספיקו ג'
 ז א ז מיי פ"ה מהלכות
 מנחת עמים הל' ז:
 צ א ח ט מיי ח' ס' י:

דב"ק

מוסף רש"י
 שהיו באים בספינה.
 וזמנה ולא נתן רשות
 למכור (קדושין כו.) נתון
 ליהושע. רבי יוחנן בן
 מנאי, כדלמא במו' ערבין
 (י"א) מעשה ד' יאושע
 דבני מנאי שהלך לסייע
 אל ר' יוחנן בן גודגדל
 בהגפת לבנות, אמר לו חזור
 כך שאתה מן המסוררים
 אלמא לוי היה. ספרי (פי'
 י"א) מנאי לסייע אל ר'
 יוחנן בן גודגדל אמר
 ליה חזור אלמתי אתה
 ממידי בנשך שאתה מן
 המסוררים ואני מן העשירין
 (קדושין כו.).

דב"ק

רבינו חננאל (המשך)
 בצד שדרה וזמנה לו שדרה
 ואם אינו עומד שם לא
 זכתה לו שדרה. מנא הני
 מילי דהניא היה עומד
 בעיר ואומר יודע אני כי
 העומר שיש לי בשדה
 פועלים שבתות לא יהא
 שכחה יכול לא יהא שכחה
 ת"ל ושכחה עומר בשדה.
 בשדה ושכחה ולא בעיר.
 ופרישנא בשדה שכחה
 מעיקרו היה שכחה זכור
 ולבסוף שכחה לא היה
 שכחה מאי טעמא כיון
 דכי קאי בשדה וזכור לו
 זכתה לו שדרה ואע"ג
 דביתר הכי שכחו אינה
 ולבסוף שכחו היה שכחה
 קאי בצד שדרה נעשה
 שכחה דלמא גזירת הכתוב
 היא (א) בדשדה לא יהא
 שכחה. ובעיר כי האי
 גוגא זכור ולבסוף שכחה
 ליתיה שכחה מרוביב לא
 תשוב לקחתה גמרינן מינה
 לרבות שכחה העיר. ונדהו
 הדברים האלו ואסקה רב
 אשי יהיה לרבות שכחה
 העיר. ולא נתברר כי
 אם עומד בצד שדרה
 וזכתה לו שדרה ואי
 וקנינן שהיו באין בספינה.

י"פ **פ"ב** **מציאה מוגט**. האי ילפינן הוי מדרבנן דמליאת קטן לא
 הוי אללא מדרבנן אפילו לרבי יוסי דלמך (למך דף י"ג) גול
 גמור היינו מדבריהם ולענין יד לא פליגי דילפינן אללא לענין חרסי:
זב"ת **ל'ו**. ואן נראה אע"ג דלא אמר זכתה לי דזכתה לו כדלמרי

HebrewBooks.org © Moznain Publishers. No commercial use allowed.

לעיל (דף י.) אי תקון רבנן דלקמי
 כי לא אמר מאי ויאין לומר דהתם
 היינו משום דנפל לו עליה דגלי
 דעמיה שרואה לקנות אלל הכא מי
 יימר דרואה לקנות דלדבריה משמע
 לעיל דאי לא נפל קנה טפי ואע"ג
 דלא אמר חקני ועוד דלמך רבי
 יוסי בר' חנינא חלרו של אדם קונה
 לו שלא מדעתו אלמא אע"ג דלא אמר
 קני והכא נקט משום סיפא דלפילו
 אמר כיון דרן כדרכו לא קני:
ה"ה **צ"ב** **ר"ן** **בדרבו**. ה"ה אפי' צ"ב
 שזכור אס רן אחריו ואין מניעו
 אללא אורחא דמילתא נקט דלשכך
 כדרכו אין מניעו: **ה"מ** **ב** **בחדר**
המשתמרת. מימא דכפ' שור שנגח את
 הפרה (ב"ק דף מט: ושם ד"ה ואלמא)

אמר משכנו של גר ציד שראל ומת
 הגר כו' וזה קונה השאר כו' ופרקי
 ותקני ליה חלרו דלמך ר' יוסי בר'
 חנינא כו' ומסיק דליתיה פ"י למלוה
 בחלרו וקשה דהתם משמע דהוי בחלר
 המשתמרת מדמייתי עלה מרבי יוסי
 בר' חנינא דמיירי דמשתמרת כדמוכח
 הכא ועוד דמסתמא צימו ודאי
 משמתי הוה שפתי שם המשכון
 וא"כ כי ליתיה נמי לקני ועוד אדפרקי
 ליה מדרבי יוסי בר' חנינא לפרוך
 ממתני' ומיהו זה נוכל לתרן דמתני'
 הוי משום דנתכיון לזכות בה דלמך
 זכתה לי לכך מייתי מרבי יוסי בר'
 חנינא (ב) וי"ל דה"פ דליתיה למשכון
 בחלר אלל מלוה גם לפי המקשן
 מיירי דליתיה בחלר ולכן לא פרקי
 ממתני' כ"א מרבי יוסי בר' חנינא
 ואל"ת פרק הזורק (גיטין דף עו: ושם
 ד"ה והוא) דתנן זרק לתוך ביתה או
 לתוך חלרה מגושמת משמע דמשתמרת
 ואפילו הכי קאמר עולא והוא
 שעומדת בצד ביתה וי"ל דדוקא גבי
 גט דליתיה בצד כרחק דענין עומדת
 בצד ביתה דלמך דשמעתינן:

זכור **ולבסוף** **שכחה**. פירושו זכור
 נשעה שהשכחה מתחלת
 שכך שכחוהו פועלים ולבסוף שכח
 גם הוא ושכחו מעיקרו הוי כששכחו
 הפועלים שכח גם הוא אלל מה שהוא
 זכור נשעה שהפועלים זוכרין אין זה
 זכור ולבסוף שכחו דל"כ לא תמצא
 שכחה לעולם דכשדהו מללא עומדין
 יאמר יזכה לי שדי: **ד"מ** **א** **גזירת**
הכתוב היא. פרש"י ונגרוס יכול יהא

שכחה ותימנה לפי שרואה לתמור ראייתו
 מגיה הברייתא ומו מה מתרן לרבות שכחה העיר והלא צברייתא ליק דזכור ולבסוף שכוח לא הוי
 שכחה דקמתי יודע אני שפועלים שכחוהו והכא דריש לרבות שכחה העיר יעמיד נשכוח מעיקרא לכך י"ל שאינו קומר ראייתו אללא גמרא
 קשה לו על הברייתא מני"ל למדרש מיעוטא על דיוקא דקרא דריש נשעה ושכחה דהיינו שכוח מעיקרא אלל זכור ולבסוף שכוח לא
 הוי שכחה ועל זה קאי מיעוטא לומר דבעיר אפילו זכור ולבסוף שכוח הוי שכחה והתם גזירת הכתוב היא דנשעה הוי שכחה שכוח
 מעיקרא ולל בעיר והכי מסתברא טפי לאוקמה מיעוטא דקרא שזכה ואלא ויהא שכחה משני ספרי לרבות שכחה העיר
 וע"כ לא מני קאי אגופיה דקרא: **ז"ה** **הב"ל**. דלמתי קין וזית:

עישור **שאני** **עתיד** **למוד**. פרש"י פרק קמא דקדושין (דף טו: ושם ד"ה מעשה) שהיה ירא פן יסמכו עליו בני ביתו שעשיר
 ויאללו טבל דחזקה על חצר שאינו מוציא מתחת ידו דכך שאינו ממוקן וקשה דהיינו דוקא בחצר שמת או בחולך ואין
 דעתו לשזב עד ימים רבים ועוד למה נתנס לרבי יהושע ולרבי עקיבא יקרא להם שם ולא יומר ועוד דאין זה קריאת שם דלא אמר
 עשה יהא מעשר אללא אמר מעשר ראשון יהא נתון ליהושע ופרש"י דשנת הדיבור היאה וכבר הפרישם והיה כר"ך להוציאם מתחת ידו
 ולמנס

ילפינן מליאה מוגט. כי היכי דגבי גט אית לה חצר לקטנה גבי
 מליאה נמי אית לה: **ומר** **סבר** **לא** **ילפינן**. ממונה מאיקורה וגבי
 ממונה חצר מאס המלא אתרביאי ואיכא למימר דשליחות הוא
 ומשום דאין שליח לדבר עבירה אלטרין למכתב התם: **והכא** **נפטן**
פליגי. דלא אשכחן דרבי ציה חלר:

מר **אמר** **חדא** **כו'**. ר"ש חן לקיש
 אמר לענין מליאה ורבי יוחנן לענין
 גט. אי נמי מר אמר קטן ומר אמר
 קטנה: **בתנאי** **אחר** **צ"ב** **שזור**.
 דהוא דומיא דמליאה שאינו יכול לרוך
 ומשתמר בתוך השדה אס לא יטלוהו
 אחרים: **ג"ב** **אי** **עומד** **נצד** **שדהו**
אין. דעכשיו היא משתמרת על ידו:
עומר **ש"ש** **לי** **נשעה**. שהנחמיו שם
 מדעתי וכמכתי על הפועלים
 שיצאוהו ופועלים שכחוהו: לא יהא
שכחה. אס חזר ושכחו: נשעה
ושכחה. אס שכחה צדוקן מן השדה
 הוי שכחה ולא ששכחתו משכנתם
 לעיר: **אללא** **לאו** **הכי** **קאמר** **נשעה**
שכוח **מעיקרו** **כו'**. צעוד האיש נשעה
 עומר השכוח מעיקרו ושכחו ונת
 תמילה לפועל הוי שכחה אלל זכור
 שהניחו שם מדעתו ולבסוף שכחו
 על ידי פועלים לא הוי שכחה: אלל
 לא מתקן לעיר נשעה
 מהתן טעמים הנ"ל דלאו
 בר חיובא ח' ל"ש או בני
 עבד מני"ל בלמא דלמא לא
 בניניה אתרביאי חלר משום
 ידו ולרין בלמא דוקא
 בעומד נצד חלרו ולמא
 תום" ד"ה ילפינן כו'
 מדרבנן. עין תוס' יבמות
 י"ט ע"ב ד"ה גמרינן:

גלוין **הש"ס**
 גלוין ד"ה ובר שר' רבא
 ומשום דאין לשכחה עמר
 עבירה. קשה לי דאס
 מתכרח לא ידענא דעמר
 לא מתקן לעיר נשעה
 מהתן טעמים הנ"ל דלאו
 בר חיובא ח' ל"ש או בני
 עבד מני"ל בלמא דלמא לא
 בניניה אתרביאי חלר משום
 ידו ולרין בלמא דוקא
 בעומד נצד חלרו ולמא
 תום" ד"ה ילפינן כו'
 מדרבנן. עין תוס' יבמות
 י"ט ע"ב ד"ה גמרינן:

הגהות הגר"א

[א] תום" ד"ה זכתה
 לו נראה כו'. י"ב אלל
 הרמ"ס מתקן כו' ד'
 אמות וזמר המשמרת
 לחלר שאינו (ועמ"ש)
 דכינו בח"מ ס' ר"ח
 ס"ק (א): [ב] ר"ס
 ד"ה ה"מ כו' וי"ל
 דה"פ כו'. י"ב וכן פ'
 הר"ק פ"ג ד"ב ד"ב
 והתמנ"ס:

רבינו חננאל
 כי פליגי במציאה ר"י
 סבר ילפינן מציאה מוגט
 ור"ל סבר לא לילפינן.
 איבעי תימא (בבבבב) כ"ע
 ילפינן מציאה מוגט וכי
 פליגי בבבב ר"י ליקף
 לקטן מקטנה כשם שזוכה
 חצירה של קטנה לקטן
 כך זוכה חצר של קטנה
 לקטן. ור"ל (ס"ל) ריבנה
 התורה החצר כיד לאשה
 ואפי' קטנה אבל לקטן
 לא. איבעי תימא כ"ע
 לא ילפינן קטן מקטנה
 ור' יוחנן וירוש לקיש
 לא פליגי אלא ר' יוחנן
 הורה בקטנה ריה דה חצר
 ויש לה ד' אמות וירוש
 לקיש הורה בקטן דאין
 חצירו זוכה לו ולא ר'
 אמות שלו כך מסקנא
 דשמעתא: **סיפא** **א** **רה**
 אותן רבין אחר המציאה
 וכי' עד זכתה לי שדי
 וזכתה לו שדרה: **ג"ב**
 והוא שנומך בצד שדרה.
 ואמרי' אמאי צריך להיות
 עומד בצד שדרה ותקני
 ליה שדרה כו' ויסי ר'
 חנינא דאמר חצירו של אדם

קנה לו שלא מדעתו ודחיי מילי בחצר המשתמרת אבל שדה שאינה משתמרת אי עומד
 לא. וכן אמר עולא והוא שעומד בצד שדרה. איתבייה רבא מעשה ברבן גמליאל וקנינן שהיו באין בספינה.
 (ב) הדבר מנואר דרבינו היה גורם נמ' דנשעה לא הוה שכחה ובעיר נהוי שכחה דלמך קאי וכו' וכן דלמך קאי הכל מן הקוסא הוא ועי' בש"מ דהיא"ב י"ב ל' רבינו ונגמסו ע"ש.